

22 Урок по Религия - Православие, 1 клас, тема „Почитай баща си и майка си – 5-та Божия заповед“, м. март

Въпроси за преговор:

- 1.Какво ни учи Бог за прошката?** – Господ прощава нашите грехове в тази степен, в която ние прощаваме на другите, а това означава, че без нашата прошка, няма да можем да се спасим.
- 2.Какво е значението на прошката в живота ни?** – прошката носи в живота ни мир и разбирателство, тя очиства душата ни и Сам Господ заживява в нея.
- 3.Кой ден в православната църква е специално отреден за опрощаване между хората?** – неделята преди Великия пост, наречена Сирна неделя или Ден на прошката.
- 4.Кой важен период от живота на християните започва след Сирни заговезни?** – след Сирни заговезни започва Великия пост – време за въздържане от блажна храна (месо, мляко, яйца), но също въздържане от всяко лошо дело, дума или мисъл, което допринася за обновяване на тялото и душата.

Почитай баща си и майка си

(5-та Божия заповед)

Господ дава десетте Божии заповеди на пророк Мойсей, но за това събитие ще говорим по-късно. Вие сте прочели тези заповеди, но днес ще обсъдим подробно петата Божия заповед. Тя гласи *„Почитай баща си и майка си, за да ти бъде добре и да живееш дълго на земята.“* (Изх. 20:12)

Какви са отношенията между родители и деца. Когато децата са запознати с Божиите заповеди и ги изпълняват, уважението към родителите е голямо. Като станат родители, те сами обгрижват своите деца подобно Бог-Отец Своето творение. Децата пък приемат смирено волята на родителите си като Божията воля за тях.

В днешно време малко деца изучават истините на вярата, затова и тази Божия заповед не се изпълнява напълно. За нас любовта на родителите, грижата и отстъпчивостта пред нашите молби са толкова обичайни, така сме свикнали с тях, че не си даваме сметка с цената на какви усилия го постигат. Възприемаме това като тяхно естествено задължение, като нещо, което те ни дължат. Понякога се отнасяме към тях твърде егоистично, като желаем неща, които не са ни необходими, натоварваме ги, въпреки че са уморени. Не се съгласяваме с техните забрани, не зачитаме мнението им, роптаем против правилата, които ни налагат. Стигаме до там да им отправяме груби упреци, да ги обиждаме.

Но това не бива да бъде така. Бог е дал специална заповед за отношенията на децата към родителите. Децата могат и да казват, че обичат своите родители, че са им благодарни, но въпреки това да не изпълняват тази заповед. Защото тя изисква много повече.

Какво означава да почитаме родителите си? Това означава да ги обичаме, да се вслушваме в съветите им, да изпълняваме правилата и да се подчиняваме на

забраните им. Това означава да уважаваме мнението на родителите си, да приемем техните съвети за себе си, макар да ни се струва, че нашето мнение е правилно. Да не възразяваме, а да се покоряваме на техните правила и забрани. Може да мислим, че не постъпват правилно, но дори и тогава трябва да им се покорим.

Да приемем, че всичко, което родителите правят за нас, е добро. Трябва да приемем, че всичко, което родителите правят, правят от любов към нас. Господ знае кое е най-добро за нас и ще ни вразуми чрез нашите родители. Когато почитаме родителите си, все едно почитаме Бога, защото Той ги направлява за наше добро.

Да не си позволяваме лоши чувства, мисли и думи към своите родители. Макар да ги чувстваме много близки, не бива да си позволяваме лоши думи, дори на шега. Не бива да си позволяваме обиди, макар те са готови да ни простят всичко. Да ги почитаме означава да проявим разбиране към тях, защото всички ние сме грешни. Бог ни е дал заповед да обичаме ближните си, а има ли някой, който ни обича повече от нашите родители. Трябва да бъдем внимателни и любезни с тях. Ако чуем, че други деца обиждат и се присмиват на своите родители, да не се подвеждаме и ние да правим така. Да не се подвеждаме и от различни филми, където виждаме, че героят – тинейджър „най-остроумно“ се подиграва на своите родители и още повече, че това са филми, чужди на християнския дух.

Да не осъждаме родителите си за техните грешки. Има случаи, когато родителите не проявяват достатъчна грижа, дават лош пример, дори изоставят децата си, но дори и тогава сме длъжни да ги почитаме. Не бива да таим злост в сърцата си срещу тях, не бива да ги осъждаме. Недопустимо е пред други хора да показваме техните грешки, да злословим за тях. Не бива да ги лишаваме от внимание и грижа, макар те да не са проявили такива към нас. Знаем за свещеници и обикновени християни, които като деца са били изоставени от родителите си в домове и дори не ги познават, но не спират да се молят за тях.

Да се погрижим за родителите си в тяхната старост. Да почитаме родителите си означава да проявим грижа към тях, когато са болни и когато остарееят. Както те са ни отгледали, когато сме били безпомощни като малки, бдяли са над нас в безсънни нощи, така и ние трябва да се грижим за тях, когато не могат без нашата помощ.

Когато изпълним всичко, което изисква от нас Божията заповед, то ще се изпълни над нас и Божието обещание. Наистина дните ни ще бъдат благословени.

Въпроси към урока:

1.Какво гласи петата Божия заповед? - „Почитай баща си и майка си, за да ти бъде добре и да живееш дълго на земята“.

2. Какво означава да почитаме родителите си? – това означава да ги обичаме, да уважаваме мнението им, да изпълняваме налаганите от тях правила и забрани, да не си позволяваме лоши чувства, мисли, думи към тях, да не ги осъждаме, да се погрижим за тях в болест и старост.

Задача: Прочетете разказа „Изненада” на монахиня Валентина Друмева. Размислете върху това, което изисква от нас петата Божия заповед. Отговорете си сами за себе си, дали изпълнявате тази заповед? Какво е необходимо да промените в отношението си към своите родители, за да изпълните тази важна заповед? Помислете как бихте могли да поискате прошка от своите родители, изненадайте ги със своето внимание и добри думи към тях.

ИЗНЕНАДА

Митко остана отрано сам с майка си, а тя много боледуваше. Затова преживяваха бедно. Той я жалеше, но не можеше да ѝ помогне. Беше малък, завършваше пети клас.

През лятната ваканция майка му го изпрати на село при баба и дядо. Те имаха една козичка и няколко кокошчици. Все ще им помогне с нещо и поне няма да гладува.

Като пристигна, Митко разбра, че и те живеят бедно. Малките им пенсии едва сти-

гаха за лекарства. Много мисли и един ден каза на дядо си:

– Дядо, аз реших да си потърся работа.

– Малък си още, нямаш сили за физически труд – каза му той, а баба му едва не се разплака.

– Имам сили – решително отсече момчето и излезе.

Цял ден не се върна. Тревогата на старите хора беше голяма. Прибра се късно бодър и заяви:

– Намерих си работа. От утре започвам при градинаря. Уговорихме се, след като го уверих, че съм сериозно момче. Ще бера зеленчуци, ще ги подреждам за продажба и ще поливам.

– Свети Димитър да ти помага – каза баба му и се прекръсти пред иконата.

Митко още от първия ден показва, че е трудолюбиво и честно дете. Градинарят остана доволен от него. Като разбра, че не присвоява нито една стотинка, той му повери дори да продава понякога зеленчуци.

Когато привечер се прибираше у дома, слагаше му домати, краставици, пипер. С това го възнаграждаваше, защото разбра, че не взема и едно доматче от набраното за себе си.

Бързо свикна Митко с новия труд. Един ден намисли нещо и много се зарадва в себе си. Той помоли баба си и дядо си да не казват на майка му, че работи, за да не се тревожи за него. Искаше да ѝ направи изненада.

Свърши лятото. Трябваше да се прибира в града за училище. Градинарят, като на заслужил работник, предложи да му плати. Митко го помоли да му осигури една кола дърва за зимата, да не мръзнат с майка си.

Един ден пред техния дом спря кола, пълна с готово нарязани дърва за печката. На следващия ден дойде друга, пълна със зеленчуци. Градинарят каза на майка му, че е много доволен от Митко и другото лято пак го кани на работа.

Майка му се разплака от радост. Като останаха сами, каза:

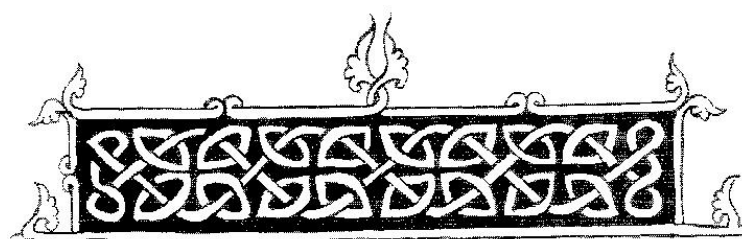
– Мило дете, ти не си починал това лято един ден. Виждам, че си отслабнал.

– Добре съм, мамо. През зимата ще си почиваме двамата на топличко. Имаме и зимнина. При това добрият градинар ми даде пари за учебници.

Дойде зимата и те останаха сами в топлата стая. Митко разказа на майка си как се трудел. Винаги с молитвичка започвал

работа и Бог му давал сили. Най-трудно било по обед, когато силно препича слънцето, но при мисълта, че ще направи изненада на майка си, не усещал умора.

Такава изненада може да направи само едно добро християнче, което много обича майка си.

Трудът е добро дело. Хубаво е децата да помагат и да се трудят според силите си от най-ранна възраст. (Да си припомним, че Бог благославя труда. Той създава Адам и Ева, като им нарежда да се грижат за чудно хубавата райска градина.)